

که له پوور له شیعرى نوئی کوردیدا: خویندنه وهی به رهه می کاکه ی فه للاح به نمونه

فههاد قادر کهریم^۱

نوع مقاله: مقاله پژوهشی؛ تاریخ دریافت: ۱۶ فروردین ۱۳۹۹؛ تاریخ پذیرش: ۲ شهریور ۱۳۹۹؛ صص ۱۳۱-۱۵۲

DOI: <https://www.doi.org/10.34785/J013.2020.290>

کورتیه

که له پووری نه ته وه یی هه می شه سه رچاوه به کی گرن گ بووه بو ده وه له مه ندر کوردنی نه زموننی شاعیرانی نوئی کورد. نه مه ش له و باوه په یانه وه سه رچاوه ی گرتووه که له دوو توئی که له پووردا کومه لیک لایه نی ده روونی و کومه لایه تی و رۆشن بیری و فیکری و سیاسی و ته نانه ت په روه رده یی گه لی کورد په نگی داوه ته وه و نه و زانیاریانه ش په گنیک قوولیان له ناو گه لدا دا کوتاوه و به زمانیکی ساده ده ربراون و شه قلی نه ته وه بیان وه رگرتووه. کاکه ی فه للاح-یش وه کوو په کیک له شاعیره نو پخوازه کان له گرنگی نه م سامانه نه ته وه ییبه گه یشتووه و هه ولی داوه به پیتی پیوستی په یام و تا قی کورده وه شیعریه کانی سوود له به شه جیاوازه کانی که له پوور (په ندی پیشینان، نه فسانه، شیعر، داستان و گورانی، چیرۆک، داب ونه ریت و هتد) وه ربرگرت و له ریگه یانه وه سه رده مه که ی خوئی به رابردووه وه گرت بدات و نه و راستیه به رجه سته بکاته وه که ئیستا نه لقه ی پیکه وه گرت دانی رابردوو و ئاینده یه. بو نه م به به سته، به پیوستمان زانی له م توئی نه وه به ماندا، که له ژیر ناوی «که له پوور له شیعرى نوئی کوردیدا: شیعره کانی کاکه ی فه للاح به نمونه» یه، هه ول بده ی چو نیتی و چه ندیتی مامه له کردنی شاعیر له گه ل که له پووری نه ته وه ییدا ده ست نیشان بکه ین.

چکیده

میراث ملی همیشه منبع مهمی برای پر بار کردن تجربه ی شاعران نوگرای کرد بوده است. این مسأله نیز از این باور سرچشمه گرفته است که در درون هر میراثی بعضی از وجوه درونی و اجتماعی و روشنفکری و فکری و سیاسی و حتی آموزشی و پرورشی کردها مؤثر بوده است. تمام این اطلاعات عمیقاً در جامعه ریشه دوانیده و به زبان ساده بیان شده و مهر ملی گرفته است. کاکه فلاح به عنوان یکی از شاعران نوگرا در ادبیات کردی اهمیت این سرمایه ی ملی را درک و تلاش کرده است تا بر حسب ضرورت مضمون و مفاهیم شعرهایش، از بخش های مختلف این میراث همچون پند پیشینان، افسانه، شعر، داستان و آواز، رسم و عادت و ... سود جوید و از این راه حال خود را به گذشته پیوند دهد و این حقیقت را برجسته کند که حال حلقه ی ارتباطی گذشته و آینده است. به همین سبب ضروری می نماید کیفیت و کمیت دادوستد شاعر با میراث ملی مورد کنکاش قرار گیرد.

وشه گه لی سه ره کی: که له پووری نه ته وه یی؛ کاکه ی فه للاح؛ شیعرى نوئی کوردی؛ په ندی پیشینان؛ نه فسانه؛ شیعرى فولکلوریک.

واژگان کلیدی: میراث ملی؛ کاکه فلاح؛ شعر نو کردی؛ پند؛ افسانه؛ شعر فولکلوریک؛ داستان.

۱- پيشه کی

کهلهپووری میلیله ههمیشه سهچاوهیه کی گرنګ بووه بۆ دهوله مهنه کوردنی ته زموونی شاعیرانی نوئی. ئەمەش له و باوه ره یانه وه سهچاوه ی گرتووه، که ههمیشه له دوو توئی که لهپووردا کۆمه لیک لایه نی دهروونی و کۆمه لایه تی و رۆشنییری و فیکری و سیاسی و ته نانه ت پهروه ده یی گه لی کورد رهنگی داوه ته وه و ئەو زانیاریانه ش به زمانیکی ساده و ساکار ده بر دراون و ره گیتی قوولیان له ناو گه لدا دا کو تیوه. ههر بۆیه، کاکه ی فه للاحیش، وه کوو یه کیک له شاعیره نو یخوازه کان، له گرنگی ئەم سامانه نه ته وه ییه گه یشتووه و هه ولی داوه به پیی پیویست له بیر و تاقی کورده وه شیعرییه کانیدا سوود له به شه جیاوازه کانی که لهپوور وه برگریت و له ریگه یانه وه سه رده مه که ی خۆی به رابردو وه گری بادت و ئەو راستییه به رجه سته بکات، که ئیستا ئەلقه ی پیکه وه گریدانی رابردو و ئاینده یه. له بهر ده گمهنیی توژی نه وه له م بواره دا، به پیویستمان زانی پشت به ستوو به ریازی وه سفی- شیکاری، ئەم توژی نه وه یه له ژیر ناوی «کهلهپوور له شیعری نوئی کوردیدا: شیعره کانی کاکه ی فه للاح به نمونه» ئەنجام به دین.

بۆ ئەو مه به سته، توژی نه وه که مان دابه ش کردووه ته سه ر دوو به ش؛ به شی یه که م، له ژیر ناوی «کهلهپوور له شیعری نوئی کوردیدا»، به نمونه شیعرییه کانی پیره میرد و گۆران تیشکمان خستووه ته سه ر رهنگدانه وه ی که لهپوور له شیعری نوئی کوردیدا؛ ئەمەشمان کردووه به ده رازیه ک بۆ چوونه نیو به شی دووه می توژی نه وه که مان، که به ناویشانی «کهلهپوور له شیعره کانی کاکه ی فه للاحدا» یه و زۆر به وردی باسی چۆنی تی و چه ندی تی سوود وه رگرتنی شاعیر له به شه جیاوازه کانی که لهپوور (پهندی پیشینان، ئەفسانه، گۆرانی و حیکایه ت یا سه رگوزه شت، داب ونه ریت، یاری) کردووه. بۆ هه له ینجانی نمونه کان پشتمان به دیوانه شیعرییه کانی شاعیر به ستوو و که م و زۆر به لای ئەو به ره مه شیعریانه یدا نه رۆیشتووین که بۆ مه به سته پهروه ده ییه جیاوازه کان پیشکه شی مندالانی کردوون. بۆ ته واو کوردنی کاره که مان پشتمان به کۆمه لیک سه رچاوه ی جۆراو جۆر به ستوو و له کۆتاییدا ئەو ئەنجامانه مان خستوو ته روو که پیمان گه یشتووین.

۲- کهلهپوور له شیعری نوئی کوردیدا

کهلهپوور ئەو سامانه گه وره یه ی گه له، که ده ماو ده م له نه وه یه که وه بۆ نه وه یه کی تر گواستراوه ته وه و هه موو قو ناغیک شه قلی خۆی پی به خشیوه؛ ههر بۆیه به به ره مه می گه ل ده ناسریت و ده بیته که ره سته یه کی باش بۆ لیکۆلینه وه له لایه نی کۆمه لایه تی و میژوو یی و ده روونی و فیکری و هتد ههر نه ته وه یه ک. کورد یه کیکه له و میلله تانه ی که خاوه نی که لهپوور یکی ده وله مهنده. ئەم راستییه سه رنجی هه ندی له رۆژه لاتناسانی بۆ لای خۆی راکیشاوه و به لایه نیکی گه شی ئەده بی فۆکلۆری کوردییان زانیوه (پروانه: مسته فا ره سوول، ۱۹۷۹: ۹). ئەمەش وای کردووه ببیته سه رچاوه یه کی خۆمالیی گرنګ بۆ شاعیران و له بنیاتی ده قه شیعرییه کانیدا په نابیه نه بهر به شه جیاوازه کانی که لهپوور. ئەم سوودلی وه رگرتنه ش ته نها له سنووری قو ناغ و سه رده میکی شیعریدا نابینریت؛ به لکوو له هه موو سه رده میکدا ده کری ئاوری لی بدریته وه و به رجه سته بکریت. له و باره یه وه گۆرگی ده لیت «ناغه ی ئەده ب له فۆکلۆر، واته له ئەده بی خه لکدا یه. فۆکلۆر که ره سته یه کی خاوی مه زن و کان

و سه‌چاوویه بۆ هه‌موو شاعیران و نووسهران؛ گهر به باشی له رابردوو بگه‌ین، به‌ره‌می ئه‌مرۆمان زۆر زه‌نگین ئه‌بێ» (۹).

شاعیری لیهاووه ده‌توانیته هه‌موو کاتیک به‌رگیکێ نوێ به‌ به‌ر فۆلکلۆردا بکات. ئه‌مه‌ش له‌ لایه‌که‌وه بۆ ئه‌و به‌ها مرۆفایه‌تی و نه‌ته‌وه‌بیه‌ که‌ له‌ به‌شیکێ که‌له‌پووردا ره‌نگی داوه‌ته‌وه و له‌ لایه‌کی تریشه‌وه بۆ ئاشنابوونی تاکێ گه‌ل به‌ ره‌هه‌نده واتاییه ده‌وله‌مه‌نده‌کانی ئه‌و سامانه ده‌گه‌رپه‌وه؛ چونکه‌ یه‌شار که‌مال واته‌نی، «فۆلکلۆر یه‌کیکه‌ له‌ پایه‌ بنچینه‌بیه‌کانی زانستی ئینسانی، به‌ لکوو هه‌وه‌لیانه» (حوسین، ۲۰۰۷: ۷). شاعیریش خاوه‌نی هه‌ستیکێ ناسکه‌ و هه‌میشه‌ به‌ دوا‌ی به‌ها مرۆفایه‌تییه‌کانی وه‌ک خۆشه‌ویستی، ئازادی، ئاشتی، دادپه‌روه‌ری، پیکه‌وه‌ژیان، راستی، خۆشی و هتد ده‌گه‌رپه‌ت. له‌مه‌شدا فۆلکلۆر به‌ یه‌کیک له‌ باشترین گۆله‌کان ده‌زانیت بۆ ئه‌وه‌ی شیه‌لی شیعیری لی دروست‌بکات؛ بۆیه‌ جارێک سوود له‌ په‌ندی پێشینان و ئه‌فسانه‌ وه‌رده‌گرپه‌ت و تاویکیش سه‌رده‌کا به‌ ماله‌ ده‌وله‌مه‌نده‌که‌ی گۆرانیدا، که‌ بناغه‌که‌ی شیعری فۆلکلۆرییه‌ و هه‌ندی جاریش سوود له‌ حیکایه‌ت وه‌رده‌گرپه‌ت و گیانیکێ سه‌رده‌میانه‌ی ده‌کا به‌ به‌ردا و جار‌جاره‌ش روو له‌ داب‌ونه‌ریت و یارییه‌کانی کورده‌واری ده‌کات و له‌ بۆته‌ی ده‌قیکی نویدا به‌رجه‌سته‌یان ده‌کاته‌وه. له‌ هه‌موو ئه‌و به‌کاره‌ینه‌شدا په‌یام و ئه‌ندیشه‌ و تاقی کردنه‌وه‌ شیعرییه‌که‌ رۆل له‌ چه‌ندیتێ و چۆنیتێ وه‌رگرته‌که‌دا ده‌بینن؛ بۆیه‌ ئاساییه‌ گه‌ر شاعیر بۆ گه‌یاندنی واتایه‌کی جیاواز یا پیکه‌وانه‌ی ده‌قه‌ فۆلکلۆرییه‌که‌ به‌ کاری‌به‌ینیت.

به‌م چه‌شنه‌، که‌له‌پوور ده‌بیته‌ یه‌کیک له‌ سه‌رچاووه‌ دياره‌کانی شیعری نوێی کوردی. ئاو‌ردانه‌وه‌ی شاعیرانی نوێ له‌م سامانه‌ بۆ ده‌سته‌مۆب‌وونیان له‌ بواری دا‌هیناندا نا‌گه‌رپه‌ته‌وه؛ به‌ لکوو له‌ لایه‌که‌وه وه‌ک ئه‌رکیکی نه‌ته‌وه‌بیه‌ بۆ زیندوو‌کردنه‌وه‌ی سامانه‌ نه‌ته‌وه‌بیه‌که‌ و له‌ لایه‌کی تریشه‌وه، له‌و باوه‌ره‌یانه‌وه‌ هه‌لقۆلاوه‌ که‌ ده‌ست‌گرتن به‌ که‌له‌پووره‌وه‌ جو‌ریکه‌ له‌ به‌گژدا‌چوونه‌وه‌ی دو‌ژمنانی گه‌ل؛ ئه‌و دو‌ژمنانه‌ی که‌ هه‌موو ئامانج‌یکیان له‌ناوبردنی کورد و که‌له‌پووره‌ میلیه‌که‌ی بووه. ئه‌مه‌ش به‌ روونی له‌ شیعری کوردی سه‌ده‌ی بیسته‌مدا ره‌نگی داوه‌ته‌وه؛ ئه‌و سه‌ده‌یه‌ی که‌ تیا‌یدا نه‌ک هه‌ر کورد دابه‌ش‌کرا، به‌ لکوو رووبه‌رووی هه‌موو جو‌ره‌کانی زۆلم و سته‌م و له‌ناوبردن بوویه‌وه.

له‌ چاره‌کی یه‌که‌می ئه‌و سه‌ده‌یه‌دا و له‌ باشووری کوردستان، دوو جار شیخ مه‌حمودی نه‌مر حکومه‌تی پیکه‌وه‌نا. ئه‌م واقیعه‌ سیاسیه‌ نوێیه‌ قوناغیکێ رۆشنییری هه‌مه‌لایه‌نه‌ی له‌گه‌ڵ خۆیدا هینایه‌کایه‌وه و سلیمانی جووله‌یه‌کی ئه‌ده‌بی، به‌تایبه‌تی شیعری و رۆشنییری و رۆژنامه‌گه‌ری به‌خۆیه‌وه‌ بینی. ئه‌م جووله‌ نه‌ته‌وه‌بیه‌ له‌ رووی چۆنیتیه‌وه‌ جی‌په‌نجه‌ی به‌سه‌ر شیعری نوێی کوردی، که‌ دواتر له‌ سییه‌کانی هه‌مان سه‌ده‌ و له‌سه‌ر ده‌ستی گۆران و شیخ نووری شیخ‌ساله‌ح و پیره‌میرد و هاوه‌له‌کانیان په‌ره‌ی پیدرا، دیاره‌ و بوو به‌ خاوه‌نی شه‌قلی تایبه‌ت به‌ خۆی و له‌ سیمای ئه‌و شه‌قله‌شدا به‌ روونی شوینه‌واری که‌له‌پوور ده‌بینرپه‌ت. جا ئه‌مه‌ له‌ رووی ئاواز و زمانه‌وه‌ خۆی له‌ گه‌رانه‌وه‌ بۆ کیشی برگه‌بی (نه‌ته‌وه‌بی) و جووت‌سه‌روا و زمانیکێ پاراو ده‌بینیته‌وه‌ که‌، هه‌روا که‌ گۆران سه‌رنجی بۆ را‌کیشاوه‌، دوو سیمای دیاری شیعری فۆلکلۆری کوردین (بروانه‌: ئاشنا، ۲۰۰۲: ۲۸).

ئەوا لە وردبوونەوه مان بۆ ناوەرۆکی دەقه شیعرییەکانی ئەو قۆناغە، دەبینین گەلیک بەشی تری کەلەپووری کوردیان ئاویتەتی دەقه کانیاوان کردوووە و لە بەرژەوهندیی لایەنی بیری و هونەری دەقه کانیاوان بەرجەستەیان کردوووە. بە لایانەوه «شاعیری نوێ کاتیک مامە لە گەل کەلەپووردا ئەکا، وەک بەهەیه کی بئێ گێانی رووت یان شیوه و قالیکی ئامادە مامە لەی لە گەلدا ناکات؛ بەلکوو وەک کەرەستەیه کی زیندوو، کە خاوەنی رەهەندگەلیکی فیکری و ئیستاتیکی و کارایە لە بنیاتی دەقی نوێدا، سوودی لێ وەرده گرت» (میراوی، ۲۰۱۵: ۴۸)، بە مەبەستی ئەوهی بە شیوهیه کی پراکتیکی سوودوهرگرتنی شاعیرانی نوێی کورد لە کەلەپوور دەستنیشان بکەین، وای بە باش ئەزانین روو لە دەقه کانی هەر دوو شاعیر، گۆران و پیرەمێرد، بکەین و چەند نموونەیه ک بەرچاویخەین.

۲-۱- پیرەمێرد (۱۸۶۷-۱۹۵۰)

پیرەمێرد دیارترین شاعیری نوێی کوردە کە بەشیکی ژیانی بۆ بایەخدان بە کەلەپووری کوردی تەرخان کردوووە و لەم بوارەدا سامانیکی گەورە ی بۆ بەجێ هێشتووین. هەریه ک لە بەرههه مەکانی (پەندەکانی پیرەمێرد، دوانزەسوارە ی مەریوان، مەحمود ئاغای شیوه کەل و گالته و گەپ و مەتەل) نموونە ی دیاری ئەم بایەخ پێدانەن. ئەم لایەنە بە روونی لە لاپەرەکانی رۆژنامە کەشی، ژیندا رەنگی داوه تەوه. هەربۆیه، بە لامانەوه ئاسایی دەبێت، کاتیک دەبینین لە نیو بەرههه مە شیعرییە کانیشیدا بەشە جیاوازه کانی ئەدەبی فۆلکلۆری پانتاییه کی فراوانیان داگیر کردوووە؛ بەو پێیه ی «پیرەمێرد شارەزایه کی باشی رۆشنبیری و ئایینی و پەندی پیشینان و حکمەت بووه؛ بە توانا و کارامه یی و لێهاتوویی خۆیشی هەولێ داوه چەندین و ته ی کورت دابنێت کە لە پەندەوه نزیکن» (محەمەد مەحمود، ۲۰۱۲: ۱۵۰). شاعیر لە دەقی پۆشیده، سوود لە ئەفسانە ی کوردی «مانگ گیران» وەرده گرت، کە لە کۆندا وا لیکدراوه تەوه بۆ ئەوهی بەربێت پێویستە خەلکی تەقه بە ئاسماندا بکەن و لە تەپل و دومه له ک بدەن؛ چونکە بهوه دەگەرێتەوه سەر دۆخی سروشتی خۆی (بروانه: ئیبراهیم حەسەن، ۲۰۰۷: ۱۳۲-۱۳۳).

زولف کە رووی داپۆشیایه، بانگ و هاواریان ئە کرد

خەلکە مانگ گیرا لە تەپل و دومه له ک دەن دەست و برد

(پیرەمێرد، ۲۰۱۰: ۱۹۱)

شاعیر زۆر هونەر مەندانە سوودی لە ئەفسانە کە وەرگرتوووە و لە خزمەت بیرە لیریکییه کە ی شیعره کەیدا لە دووتوویی وینەیه کی شیعری دلگیردا بەرجەستە ی کردۆتەوه. لە دارشتنی وینە کەدا هونەری چواندن رۆلی سەرە کی گێراوه؛ رووی یار بە مانگ و زولفی بە گیرانی مانگ چواندوو؛ تا ئێرە وینەیه کی ئاسایی و دووبارەیه؛ ئەوهی نوێگەری به وینە کە بە خشیوه «لە تەپل و دومه له ک دانە» کە وابەستە ی کرداری «مانگ گیران» کراوه و لە ئەفسانە کەوه سەرچاوه ی گرتوووە. بەوهش شاعیر پەرۆشی و نا ئارامی خەلک بۆ لاچوونی زولف لە سەر رووی مانگ ئاسای یار دەردە برێت. پیرەمێرد لە دەقی «بالۆری» دا دە لیت:

مەلای مەزبووره چوو بووه سەر داری
لێکی ئە بیری، بیکای بە باری

ئەبیست ئەو لقهی خووی وا له سه‌ری
 ریبواری پیی گوت: مه‌لای سه‌رداری
 مه‌لا لئی نه‌بیست سا ئەو به‌ری بوو
 که که‌وته خواری وتی: ئەم پیاوه
 رای کرد، چوو پیی گوت: که‌رامه‌تداری!
 ئەلبه‌ت ئەیشزانی که من که‌ی ئە‌مرم
 وتی: عومری تو پیت بلیم چه‌نده؟
 منیش به‌وانه‌ی که قۆپۆن ئە‌کرن
 میلله‌ت داریکه، که سببه‌رداره
 ده‌ستی داد زۆریان ئە‌خاته خواری
 وا چاکه به‌ داخ نیشانه‌یان که‌ن
 له بن‌دا بی‌ری عه‌قلی وای بری
 ئەو لقه بی‌ری ئە‌که‌ویه خواری
 ئەم له‌گه‌ل لقا سه‌ره‌نگری بوو
 له غه‌یب ئە‌زانسی، وه‌لیسی ته‌واوه
 تو که‌ زانیت من ئە‌که‌ومه خواری،
 توخوا پیم بلی، له‌به‌رت مرم
 به‌ سی‌ بای زگی، ئەو که‌ره به‌نده
 ئە‌لیم لقی ژیر خۆتان ئە‌برن
 چۆن لق و پۆبی ئە‌شکی ئە‌و داره؟
 که‌چی عار نانین به‌ که‌وتنی جاری
 که‌ عاریان نه‌نا ره‌وانه‌یان که‌ن
 (پیره‌میرد، ۲۰۱۰: ۵۴۴)

شاعیر به‌ته‌واوی سوودی له‌و حیکایه‌ته‌ فۆلکلۆرییه‌ی مه‌لای مه‌زبووره‌ یا مه‌شه‌هوره‌ بینیه‌؛ ئە‌و
 چیرۆکه‌ی باس له‌ برینه‌وه‌ی داره‌که‌ی ژیر خووی ده‌کات و کردوو‌یه‌تی به‌ ئامرازکی شیعیری بو
 گه‌یانندی بیره‌که‌ی خووی. شاعیر زۆر هونه‌رمه‌ندانه‌ حیکایه‌ته‌ فۆلکلۆرییه‌که‌ی به‌ په‌یامی سه‌ره‌کی
 ده‌قه‌که‌یه‌وه‌ گری‌داوه‌؛ به‌ چه‌شنیک خۆپنه‌ر چیژ له‌ خۆپنده‌وه‌ی ده‌قه‌که‌ و لایه‌نه‌ هونه‌رییه‌که‌شی
 وه‌رده‌گریت. شاعیر مه‌به‌ستیتی دژی ئە‌و که‌سانه‌ به‌ه‌ستیه‌وه‌، که‌ کۆپۆنی خو‌راکی خه‌لک به‌
 هه‌رزان ده‌کرن و پیی‌وايه‌ کاری ئە‌و جو‌ره‌ مرۆقه‌ چا‌و‌چنۆ‌کانه‌ ها‌وشی‌وه‌ی کاره‌که‌ی مه‌لای مه‌زبووره‌یه‌
 و میلله‌تیش وه‌ک داره‌که‌ وایه‌ که‌ نابیت زبانی پی‌ بگه‌یه‌نریت؛ بۆیه‌ له‌ ئاکامدا قۆپۆن / کۆپۆن کره‌کان
 خۆیان ده‌بنه‌ قوربانی.

۲-۲- گۆران (۱۹۰۴-۱۹۶۲)

ئە‌و شاعیره‌یه‌ که‌ شیعری نو‌یی کوردیی خسته‌ سه‌ر راسته‌ری و به‌ هه‌موو جو‌ریک خووی بو
 نو‌یکردنه‌وه‌ی شیعیر ته‌رخان کرد. لای ئە‌میش که‌له‌پوور ئاماده‌بیه‌کی ته‌واوی هه‌یه‌، هه‌ر له‌ رووی
 زمانه‌وه‌ گۆران ده‌یان ده‌برینی کوردانه‌، که‌ سه‌رچاوه‌که‌یان په‌ند و قسه‌ی نه‌سته‌ق و حیکایه‌ته‌ له
 بۆته‌یه‌کی شیعیری رازاوه‌دا ده‌رده‌بریت. وه‌ک هه‌ریه‌ک له‌ «خۆزگه‌م به‌ پار، ده‌ک لال بم، پارو له
 ده‌م فرینه‌، کلک بۆ ناوگه‌ل، ده‌ستم به‌ دامانت و هتد. گۆران که‌ سه‌رئامه‌دی نو‌یخو‌ازییه‌ له‌ شیعری

کوردیدا، چەشەپەکی کوردی جوان لەنیو شیعەرەکانیدا بەدی دەکرێت. هەربۆیە شمشالەکە ی درویش عەبدوڵلا لە ئاوازی بتهۆقن زیاتر بە رۆحی ئاشنایە:

ئەوئەندەم بیست لە موسیقا خرۆشی رۆحی بیگانە
میزاجی کوردەواریم تیکچوو، دەرویش عەبدوڵلا،
دەخیلت بێ دەسا بەو لاوک و ئای ئای و حەیرانە
شەپۆلی زەوقی میلی پر دەروونی مات و چۆلم کە!
لە بیتەهۆقن گەلی زیاتر بە رۆحم ئاشنای، وەللا
دە ئە ی دەرویش، سکالایە ک لە گەل رۆحی کلۆلم کە!
(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۱۲)

شاعیر دەزانیت رۆح و سۆزی بە هەستی کوردانە پەرەدە کراوی، بە ئاوازی بیگانە تیر نابێ، بە تاییبەتی ئە گەر هات و ئەزموونە شیعیرییە کە وابەستە ی نا ئارامییە کە سببە کانی شاعیر بن. پەنگدانەوێ ئەفسانە کانی تاییبەت بە «کاوە و زوحاک، شیرین و فەرهاد، لەیل و مەجنوون، مەم و زین و هتد» لای شاعیر بەشیکن لەو سامانە ی لە فۆلکلۆرەو سەرچاوە یان گرتووه. لە دەقی «زیندانی ئەژدەهاک» دا بەرگیکی شیعری کردوو بە بالای ئەفسانە ی کاوە ی ئاسنگەر و زوحاکدا. لە ئەفسانە کە دا هاتوو «شاهنشای زۆردار، زەحاک، تووشی نەخۆشییە کی قورسی سەیری ئەفسانە یی بوو، لەسەر هەر دوو شانی دوو مار شین بووبوون، لەسەر میشکی ئادەمیزاد دەژیان. زەحاک فەرمانی دەرکردبوو هەموو رۆژی سەری دوو مێردمندال بێرن و میشکیان دەربینن بۆ ئەوێ بیی بە خۆراکی مارەکان» (خەزەندەر، ۲۰۱۰: ۳۵/۶).

گۆران هەمان بیروکە ی هیناوه و لە خزمەتی کەشە شیعیرییە کەیدا، کە وابەستە ی ستەم و نادادی رژی می زوحاک ئاسای پاشایەتی عێراقی ناوهراستی سەدە ی بیستەمە، تەوزیفی کردوو. شاعیر چارەنووسی هەموو دیکتاتۆریک لە نەماندا دەبینیت؛ بۆیە لە زینداندا بەوپەری ورە و گەشبینییەو ئومید لەسەر پرووخانی ئەو رژی مە هەلەدەچنیت. ئەم ئاواتەشی دوای چەند سالیکی کەم هاتەدی. ئەم هیوا و گەشبینییە ی شاعیر بە شکست و نەمانی زۆردار، هەر لە سەرچاوە فۆلکلۆرییە کەو سەرچاوە ی گرتوو؛ چونکە «فەلسەفە ی سەخت و نەلەرزبوی خەلکە بەرامبەر بە خراپە و زۆلم کردن و ئەنجامی زۆرداریش هەر نەمانە» (مستەفا رەسوول، ۱۹۷۹: ۱۳۱).

ئەژدەهاک! زیندانت قەلاقە لایە

دیواری کۆنکریت، دەرگای پۆلایە

...

ئەژدەهاک ئە ی دێوی لە بیر زراوچوو!

ئە ی ناشتای مارانت بە میشک کردوو!

ئەو میشک تازانە ی زنجیرت کردوون،

لە لیوی پیچالی مەرگا راتگرتوون،

...

تا رۆژیک ئەو خۆینە ی بە ناحەق رشتت،

ئەو بیرە ی واتزانی ئیجگاری کوشتت،

تاو دەن تەنوووری دەمارى کاوه،

ئەو چە کوش وە شینەى رۆلەى کوژراوه

ئەخرۆشى و ئەجۆشى و کۆمەل یە کئەخا

هەر هەلسا و ئەبینى زیندانت رووخا

(گۆران، ۱۳۸۴: ۲۰۱)

ئەم سوودوهرگرتنهى گۆران لە بەشەکانى کە لە پوووری کوردى لە قەسیدەى «لاوکی سوور بۆ کۆریای ئازا» کەى زۆر زیاتر رەنگى داووتەو. شاعیر بۆ دەستپیکى دەقە کە و پیکەو بەستنى کۆپلەکانى، شەش جار ئەم دێرە دوویات دە کاتەو:

ئازادىخواز! گرى... گرى

کەوتە ژیر پى درنج، پەرى

(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۸۵)

کە وە کوو خۆى ئامازەى پىداو، لە بنیات نانىدا سوودى لەو دێرە شىعەرەى فۆلکلۆرى کوردى وەرگرتوو، کە دەلێت:

گولالە برايمه! گرى... گرى

چووینە غەزای ناو گاوری

(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۸۵)

گۆران بۆ ئەو دێرە کە کلیل و ئەلقەى پیکەو بەستنى کۆپلەکانى قەسیدە کە یەتە، سەربارى ئەوێ سوودى لە دێرە شىعیریە کەى فۆلکلۆر وەرگرتوو، بە ناوھینانى هەر یە ک لە درنج و پەرى، جارپیکى تر شىعەرە کەى بردوو تە سەر کانى ئەفسانەى کوردى. لێرەدا درنج نمونەى ھیزی شەر و پەرىش نمونەى ھیزی خێرە (بروانە: مستەفا رەسوول، ۱۹۷۹: ۲۰). شاعیر شەرى ئازادىخوازی گەلى کۆریای کردوو بە شەرى مەملانى نىوان ھیزی خێر و ھیزی شەر (بروانە: شەرەزا، ۲۰۰۵: ۳۵). بۆ ئەو شەش، ئمپریالیستەکانى بە درنج و مەللەتەى کۆریای بە پەرى چواندوو. لە رێگەى ئەو دوو وێنە شەو دەمانباتەو نىو دنیا شىعیریە کە یەو، کە دیمەنىکى درندەى و خراپە کارى ھیزە بالادەست و بەرژەو ەندخوازەکانە. شاعیر بۆ ئەوێ ئەم وێنە بەر چا و خۆینەر قیزەو و نەفەرە لیکراو بکات، ھەموو دەربرینە ھاوشیو ەکان کۆدە کاتەو و لەوێو پیمان دەلێت ھەرچى سیمای ناشیرینى و درندەى ھەى لەو ھیزەدا خۆى کۆکردوو تەو؛ بۆیە ھەریە ک لە وشەکانى «خواى شەر، ئەھرىمەن، دىو، درنج» کۆ دە کاتەو و دەیانکات بە پىچوینراو بۆ ئەوانى ستەمکار و داگیرکەر کە چوینراون:

خواى شەر، گوناھ، ستەم، تاوان ئەھرەمەنى گەورەى دىوان

مام سام خۆى و ئەکوانى دىو جۆنپۆلى پىر، قلیان بە لىو

لەگەل سوپای وردەدرنج دایانە بەر دەشتى برنج

(گۆران، ۱۳۸۴: ۱۸۶)

وه کوو وتمان، له بنیاتی دهقه کهدا ئاماده بوونیکی دیاری کهله پووری میلی هیه. ئەم راستییه دوا په یامی دهقه کهشی گرتوو تهوه، کاتیک هه مان باوهر و گه شینی شاعیر به نه مانی سته مکاران و سه رکه وتنی هیزی حهق ده بینین. ئەمهش له ئەفسانهی کوردییه وه سه رچاوهی گرتوو، که تییدا «وینهی کیشهی نیوان دیو و درنج و ئاده میزاد ده کات به نیشانهی ئەو کیشه یه ی له زور کۆنه وه له کۆمه لی ئاده میزادا و له نیوان هیزی چاکه و خراپه دا یا هیزی خراپه و به دیدا به رپابوو؛ بی گومان هیزی چاکه، که زور بهی رهنجده ری کورده، به ره ی رووناکییه و، قاره مانانی ئەم به ره یه ن له ئەنجامدا سه رئه که ون» (موکری، ۱۹۸۴: ۴۷). بۆیه، گۆرانیش ده لیت:

ئهی نه ته وهی کوردی برسی!
 عه ره ب، هیندی، هه رکه س، هه رچی!
 خۆت توند بگره، ئەهی ئیستیعمار!
 ئەه ره مه نی جه ور و ئازار
 له بهر هیزی حهق خوراوا،
 هیزی رۆژی به رامبه ر شه و،
 هیی وریای به رامبه ر شه و،
 خۆت توند بگره هیزی گومرا!
 تاهه ها! تریه ت دی و لنگه و قوچ،
 بۆی ئە که ویت ده عبای وه ک حووچ!
 (گۆران، ۱۳۸۴ ک. ۱۸۹-۱۹۰)

۳- کهله پوور له شیعره کانی کاکه ی فه للاحدا

دوای پیره میرد و گۆران، کاکه ی فه للاح شاعیر یکی نوپخوازی تره که بایه خی زور به کهله پوور داوه و ئاویتته ی به تاقی کردنه وه شیعرییه کانی کردوو. به پروای ئیمه ئەم بایه خپیدانه ی، سه رباری باوه ر بوونییه به ده وه له مه ندیی ئەو سامانه نه ته وه ییه. وه ک خۆی ده لیت، «له شیعیر و ئەده ب و تیکرای زیاندا باوه رم به گۆرین و پیشکه وتن و نوپ بوونه وه هیه و نوپ له منالدانی کۆندا دروست بووه و ره وا نییه وه ک سامان و کهله پووری نه ته وایه تی نه هه مووی فری بدین و نه باوه شیش بۆ هه مووی بگرینه وه؛ راست وایه ته نها سامانی باش و به که لک و زیندوو بقۆزینه وه و ئاویتته ی به ره و هونه ر و چیژ و پیژی خزمه ت و به ره مه می سه رده می خۆمانیان بکه یین» (کاکه ی فه للاح، ۱۹۸۰ ب: ۲۰۴).

هه ره و ک له م رپچکه یه دا، کاکه ی فه للاح به ده ر نه بووه له کاریگه ربوونی به پیره میرد. له م رووه وه عیژه دین مسته فا ره سوول ئامازه به وه ده کات که کاکه ی فه للاح له زور رووه وه شوین پیی پیره میردی هه لگرتوو (بروانه: کاکه ی فه للاح، ۱۹۸۰ ئەلف: ۳۸). جا ئەگه ر ئەو شوین پیی هه لگرتنه له روا له تدا خۆی له چاپ کردنه وه ی پهنده کانی پیره میرد و کردنه وه ی کتیبخانه که ی و ده رکردنه وه ی رۆژنامه که ی ژین دا ببینیته وه، ئەوا له کرۆکدا خۆی له بایه خدانی شاعیر به به شه جیاوازه کانی کهله پوور و په نگرپژکردنیان له شیعردا، ده نوینیت. بۆ ئەوه ی ئەم بۆچوونه به سه لمینین، وا باشتره راسته وخۆ روو له ده که کانی شاعیر بکه یین و به پیی به شه جیاوازه کانی کهله پووری میلیمان لییان بدوین.

۳-۱- پهنندی پیشینان

پهنندی پیشینان ده‌برپنیک کورت و پوخته به زمانیکی ساده و دارشتنیک چرده‌براره و شوینه‌واری ئەزمونیک گه‌وره‌ی پیوه دیاره. ئەمەش هۆکاری سەرەکییە بۆ گواستنه‌وه‌ی دەماودەم لە ئەوه‌به‌که‌وه بۆ ئەوه‌یه‌کی تر «لەم سامانەدا جۆری بێرکردنه‌وه‌ی گەلی کورد و باری کۆمەڵایەتی ژيانى به ئاشکرا دیاره» (رەسوول ئیبراهیم، ۱۹۸۴: ۵)، ئەمەش وای کردووه بگه‌ینه ئەو راستییەى که بلیین ناوهرۆکی پهنده‌کان هینده به‌رفراوان و هه‌مه‌لایه‌نن، باوه‌رناکریت لایه‌نیک مابیت که ئاورى لى نه‌دایته‌وه و باسى نه‌کردبیت. به‌هۆی ئەو کورتى و پوختییه، شاعیران پهنای ده‌به‌نه‌به‌ر و ئاویتە‌ی شیعره‌کانیانى ده‌که‌ن. لەمەدا توانا و کارامه‌یى شاعیر و که‌شه‌ شیعرییه‌که‌ی رۆل له‌ چۆنتیى به‌رجه‌سته‌کردنیاندا ده‌بینن.

کاکه‌ی فەللا‌حیش وه‌ک هەر شاعیریکى نو‌یخواز، باه‌خیکى زۆرى به‌ پهندى پیشینان داوه و ئاویتە‌ی شیعره‌کانى کردووه. وردبوونه‌وه له‌ دیوانه‌که‌ی، ئەو راستییه‌مان بۆ ده‌خاته‌روو که کاکه‌ی فەللا‌ح له‌ هه‌موو به‌شه‌کانى تری فۆکلۆر زیاتر گرنگی به‌م به‌شه‌ داوه و به‌کارى هیناون؛ نه‌ک هەر ئەوه، به‌لکوه‌ شاره‌زایى شاعیر له‌ به‌ها و گرنگی پهندى پیشینان و ناوهرۆکه‌کانى وای کردووه هه‌ندى جار سه‌راپای ده‌قیکی به‌ نه‌فه‌سى په‌ندئاسا دابریژیت (بروانه‌ ده‌قه‌کانى سه‌رنجیک، دووربینى، فه‌لسه‌فه‌ی ژيان، تیبینى، سۆزى خۆشه‌ویستی: کاکه‌ی فەللا‌ح، ۲۰۰۴: ۱۰۷-۱۰۵، ۱۱۳، ۱۱۶-۱۱۸). شاعیر له‌ ده‌قی «رۆژیکى نو‌ی»دا، که به‌هۆی کۆتایی‌هاتنى رژیمی پاشایه‌تیى عیراق و هاتنى رژیمی کۆمارى عه‌بدولکه‌ریم قاسم نووسىویه‌تى، ده‌لیت:

هه‌ورى چلکن و ته‌م و غوباریش خۆیان دلنیان
هه‌رگیزاوه‌رگیز رووی رۆژى و نو‌ی ناگیرى پینان
(کاکه‌ی فەللا‌ح، ۲۰۰۴: ۷۴)

شاعیر سوودى له‌و پهنده‌ کوردییه‌ وه‌رگرتووه، که ده‌لیت «به‌رى رۆژ به‌ بیژنگ ناگیریت» و به‌ ده‌ستکارییه‌وه له‌ به‌رژه‌وه‌ندیی بیری ده‌قه‌که‌دا ده‌ستکاری کردووه و له‌بری بیژنگ، هه‌ورى چلکنى داناوه، که رهمزه بۆ دوژمنانى ئازادى. وه‌کوو ده‌زانریت گه‌لانى عیراق به‌گشتى و، کورد به‌تایبه‌تى، هیوايه‌کی زۆریان له‌سه‌ر رژیمة‌که‌ی قاسم هه‌لچنى؛ کاکه‌ی فەللا‌ح-یش هەر به‌و هه‌سته‌ بیری ده‌قه‌که‌ی ئاوداوه. شاعیر له‌ ده‌قیکی ترده‌ به‌ ناوی «مه‌ردایه‌تى»، سوود له‌ چهند پهنديکی پیشینان وه‌رده‌گریت و ده‌لیت:

زمانم با نه‌جوولینم، که جوولانم قسه‌ی پییه
له‌ گولله‌ی خۆت بپاریزه، تفه‌نگیکه‌ و له‌سه‌ر پییه

...

سه‌رنجى پهندى کۆنت به‌ برائى کوردم که کۆن نابى
«که‌ مردن مردنه‌ ئیتر چییه‌ ئەم لنگه‌ فرتییه‌»
«که‌ ئازا جارێ ئەمری، ترسنۆکیش رۆژى دووسه‌د جار»
له‌ ژین و مردنى مه‌ردى دلێ تو‌ بۆچی کرمییه‌؟
(کاکه‌ی فەللا‌ح، ۲۰۰۴: ۸۰-۸۱)

تیکرای دهقه که رنگپندهروهی ناویشانی سهرهکی دهقه که یه. یه کیک له خهسلته هره دیاره کانی مرؤقی کورد، که زور له پهندي پیشیناندا دهبیریت، هه لباردنی ژبانی سهره رزانه و مهردانه یه. کاکه یه فله للاح لهو دیرانه یه سهره وه دا سی پهندي پیشینانی بهرجه سته کردووه:

۱- قسه وه ک گولله یه، له دم ده رچوو ناگه ریتته وه؛

۲- مردن مردنه، لنگه فرتی چیه (بروانه: ره سوول ئیبراهیم، ۱۹۸۴: ۷۳)؛

۳- نازا هه جاریک ئه مرئ، ترسنوک سه د جار (۷۳).

شاعیر له به کارهینانی پهندي یه که مدا، مه به سستی نه یاره کانی ناگادار بکاته وه، که له توانا یه و وه لامي جهرگبر و بیده نگ که ریان بداته وه؛ هه ربویه هوشداریان ده داتی. لیره دا بیرۆکه ی پهنده که ی فراوان کردووه؛ ناگایانه زمانی خوی به تفهنگ چواندووه، به لام تفهنگیک له دؤخی سهریپی و ئاماده بییدا؛ ئه م ئاماده بییه له ده برپینی «زمانم با نه جوولینم» یش، که ده روزه ی دهقه که یه خوی ده نویتیت. به واتایه کی تر، ئه گه ر پهنده کوردییه که هوشداری به قسه که ر بدات که پیویسته ناگای له ئاخاوتنه کانی بیت بو ئه وه ی به رامبه ره که ی بریندار نه کات، کاکه ی فله للاح ئه م هوشدارییه به گوینگر ده دات؛ ئه مه ش به هوی که شی دوانده رانه ی دهقه که وه یه؛ چونکه وا ده رده که ویت که شاعیر له وه لامي که سانیکی ترسنوکدا نووسیویه تی. ئه مه ش ده رگای بو هاتنه ناوه وه ی ئه و دوو پهنده که ی تر کردووه ته وه، که بیرۆکه ی له یه کتر نزیکیان هه یه و هه ردوو کیان جه خت له وه ده که نه وه که مرؤقی راسته قینه ده بی نازا و چاونه ترس و بویر بیت.

په یامی شاعیر له کوکردنه وه ی ئه م پهنده دا ئه وه یه که به ها و ئاکاره به رزه کانی وه ک مهردایه تی، بویری، راستگویی و دلسوژی نه به ستراون به کات و شوینیکی دیاری کراوه وه؛ به لکوو پیویستی هه موو شوین و سه رده میکن و ده بی ئه و خهسلته تانه له مرؤقی بالادا هه بن. به کورتی، شاعیر له به کارهینانی پهنده کاندایه دوتینی به ئه مرۆوه گری داوه. یه کیک تر له وه ده قانه ی شاعیر، که تیایدا سوود له پهندي پیشینان وه رگراوه، ده قی «له زمان جوانه مه رگیکه وه» یه، له سالی ۱۹۶۵، بو شه هیدیکی جوانه مه رگی نووسیوه؛ تییدا ده لیت:

گه رچی باوه رم وایه کاسه پر بوو لیی ئه رژی

کاسه ی خوینی رزای ناهه ق پر و لیوانه

به گه رمی خوینی ئالی جوانه مه رگی خیرنه دیو

ئه سووتی ته خت و به ختی ئه وه ی که وا تاوانه

(کاکه ی فله للاح، ۲۰۰۴: ۱۶۹-۱۷۰)

ئه م پهنده «کاسه پر بوو، لیی ئه رژی»، ئه و راستییه دوویات ده کاته وه که «کاتی له ده روونی مرؤقدا چهوسانه وه په نگ ئه خواته وه، بی گومان خوراگرتن ده بیته شتیکی نسبی؛ هه تا وای لی دی چه ند چهوسانه وه زور بی، مه سه له ی خوراگرتن له ئه نجمادا ئه بیته ته قینه وه، که یه کسانه به یاخی بوون و هوشیاری و مرؤق پله پله ده گه یه نیته ئه و راده یه ی ئه و پهنده بلیت» (ره سوول ئیبراهیم، ۱۹۸۴: ۷۲).

ئاشکراشه شهسته کانی سهدهی رابردوو سهدهمی شۆرشى ئه یلوول بوو، که رژیمی ئه کاتهی عیراق دهستی نابوو هینا قاقای گه لی کورد و نه خشه ی توانده وهی ده کیشا. له رژۆگارێکی واشدا، بۆ شاعیرێکی کورد پهروه ری وه ک کاکه ی فه للاح، پهنده هه ره شه ئامیزه کان زیندوو ده کرینه وه و بهرگیکی نوێ و گیانیکی پر له بهرنگارییان پی ده به خشریت؛ ئه و گیانی بهرگریه شه که ئاسۆیه کی روون و سیمای گه شینی به ده قه که ده به خشریت و مژده ی نزیکه بوونه وهی مه رگی دوزمان راده گه یه نیت. ئه م پیشینییه ی شاعیر، وه ک راستیه ک، دوای چه ند سالیکی که م دیتته دی. شاعیر جارێکی تر هه مان پهنده بۆ هه مان مه به ست و بۆ باسی رژۆگارێکی هاوشیوه ی سالانی نیو ده قه که ی پیشوو، له ده قی «یادی شۆرشى ۱۴ گه لایۆژ» ی سالی ۱۹۵۹ دا، به کارده هینیته وه و باس له چه وسانه وهی گهلانی عیراق له سه ده می رژیمی پاشایه تییه ی عیراق ده کات، که له ئه نجامدا شۆرشى ناوبراوی لیکه وته وه:

تا له ناکاوا سوپای مه رد، پیشه وای ئه م میله ته
نه عه ره ته ی کیشا که کاسه ی زۆلم و زۆر وا پرپوو
پیشه وای کورد و عه ره ب عه بدولکه ریمی قاره مان
هه لمه تی هینا وه وه ک شیری له لانه ده رچوو

...

کۆشکی «ره حاب» بوو به گۆری خوڤرۆشانی ولات
هه رکه سی چال هه لکه نی بۆ خه لقی خو ی که وتوو
(رۆژنامه ی ژین، ۱۹۵۹: ۴)

شاعیر لیره ده ستکاریی فۆرمی پهنده که ی کردوو و کردوو به تی به «کاسه ی زۆلم و زۆر وا پرپوو»؛ به لام بیر و ئامانجی پهنده که هه ر وه کوو خو یه تی و به شیوه یه کی شاعیرانه تیکه ل به رووداوی ناو ده قه که کراوه. ئه مه ش کارێکی ری پیدراوه بۆ شاعیر؛ چونکه ئاساییه که پهنده کان به شیوه ی جۆراوجۆر به خرینه روو؛ گرنگ ئه وه یه وه رگرتنه که خزمه ت به بیری گشتی ده قه که بکات. له م وه رگرتنه دا کاکه ی فه للاح سه رکه وتوو بووه. ئه مه ش له بنیاتی وینه هونه ریبه که ی دواتردا رهنگی داوه ته وه، که تیایدا پهنده کی ته واوکاری «هه رکه س چال هه لکه نی بۆ خه لک خو ی تی ئه که وێ» ده خزیته ناو بیری ده قه که وه. به واتایه کی تر، ئه م پهنده تیاچوونی رژیمی پاشایه تی له سه ر ده ستی گهلانی عیراق و به رابه رایه تییه ی عه بدولکه ریم قاسم راده گه یه نیت. هه ردوو پهنده که له چوارچیوه ی بیری خو یاندا بۆ واتا و مه به ستیکی تایبه ت به کارهینراون و په یامی ئازادی و رزگاریی گهلانی عیراق راده گه یه نن. به گشتی ده توانین بلین پهنده ی پیشینان هه میشه ئامرازێکی کارای به رده ستی کاکه ی فه للاح بووه و به رده وام له پیناوه وه لمه ند کردنی بیری ده قه شیعییه کانیدا به شیوه و فۆرمی جیاواز به کاری هیناوه. توانایی و داهینانی شاعیر له م بواره دا، سه رنجی هه ندی له ره خه گرانی بۆ لای خو ی راکیشاوه (پروانه: فوئاد، ۱۹۷۰: ۲۸).

۳-۲- ئەفسانە

ئەفسانە بەشیکێ تری ئەدەبی فۆلکلۆریک پێک دەهێنیت؛ وابەستەیی قوونای سەرەتایی ژبانی مروفە و دەرئەنجامی هەول و گەڕانیەتی لە پێناو بە دەست خستنی وەلامی پرسیارە بەرایبە کاندای. بە واتایەکی تر، ئەو دونیا تاییبەتەیه کە مروف بوونی خۆی و دەورووبەرە کە یی لیکداووتەوه؛ بۆیە دەبێتە کەرەستەیه کی باش بۆ لیکۆلینەوه لە بوارە جیاوازه کانی ژبانی کۆمەلگا؛ چونکە «ئەفسانە گوزارشتە لە قوونای منالێی کۆمەلگا؛ باشترین بەلگەیه بۆ زانینی بیروباوهره کانی خەلک و جۆری بێرکردنەوه و زانیاری و شارستانییهت و میژووویان، هەر وهها ئەو ئاستە ژیری و هوشیاریبه ی کە یی گەشتوون» (صالح، ۲۰۰۹: ۹).

شاعیر پەرۆشی ئەندێشە فراوانی و بیروردی و تێرامانی قوولە. ئەم تاییبەتمەندیانەش لە کرۆکی ئەفسانەدا بەدی دەکرین و دەرگای ئەفراندن لە بەردەم شاعیردا والادە کەن. دیارە شاعیرانی نوێ عەودالی دنیا یه کی ترن؛ دنیا یه ک کە تیکەلەیه ک بیت لە تێرامانە بەرایبە کانی رابردوو و خواستە سەردەمییه کانی ئەمرو؛ ئەمەش لە پەنابردنە بەر ئەفسانەدا خۆی دەدۆزیتەوه» (بروانه: علی، ۱۹۷۸: ۱۹-۲۰). هەر لەم گۆشە نیگایه وه، کاکە ی فەللاخ-یش پە ی بە گرنگی تەوزیف کردنی ئەفسانە بردوو؛ بۆیە لە دەقە کانییدا بەرجەستە ی کردوون. لە دەقی «بەستە ی جەنگاوهریکی نەناسراو»دا، کە گیانیکی پر لە شۆرش و نەبەزین و کۆل نەدانی کورد دەگیریتەوه، پەنا دەباتە بەر هەر یه ک لە جنۆکە، دیو، سەمەندەر و لە چوارچیو ئەفسانە ییە کە یاندا بیری شیعەرە کە ی یی دەولەمەند دەکات و پە یامیکی نوێ و رەهەندیکی تازه یان لی بنیات دەنیت:

چەتە و جەردە های جۆر بە جۆر
 رێیان پێ ئەگرتم بە زۆر
 گوللە یان وه ک لێزمە ی باران
 بەسەر مندا دائە باران

...

کە ئەیان دیدم راناوہ ستم
 جانا تۆرە ی جنۆکە یان شوین ئەخستم
 جار جار ئەیان کردم بە دیو
 وه ک شیت و هـار
 یان درندە ی پەرودە ی کیو
 منیان زیندە بە چال ئە کرد
 لە ئاگرا

منیان بە کۆی زوخال ئە کرد
 بەو هەموو خاک و خۆلە وه
 چالم ئەگرت بە کۆلە وه
 وه ک سەمەندەر
 لە پشکو هیلانەم ئە کرد
 لە مردنا

...

نه توامه وه

تا موعجیزه ی بوونم سه پانند
(کاکه ی فه للاح، ۲۰۰۴: ۲۰۸-۲۱۳)

گه لی کورد له وه ته ی هه بووه چه وسینراوه ته وه. دوژمنانی هه موو جوړه کانی زولم و کوشتن و برینیان له سه ر تاقی کردووه ته وه؛ به لام هه ر کولێ نه داوه و سوورتر بووه له سه ر داوا ره وا کانی. ئەم راستیه تووی ده که ی شاعیری پیک هیناوه و هونه رمه ندانه به ستوویه تی به و که ش و رووداوانه ی که بالایان به شیعره که ی کردووه؛ ئەویش روژگاری دوا ی راگه یاندنی به یانی ۱۱ ئازاری سالی ۱۹۷۰ یه، که ده سته که وتگه لیک ی بو کوردانی باشوور فه راهه م کرد و چوار سال به رده وام بوو. ئەم پیکه وه به ستنه، ئەو بوچوونه ی سه للاح عه بدولسه بوورمان بیری دینیته وه، که ده لیت «مه سه له ی به کاره یانی ئەفسانه له شیعردا هه مووی له ئاستیکدا نییه؛ هه ندی جار شاعیر به جوړیک به کاری ده هینیت که ئەفسانه که ئاویته ی ره گه زه کانی تری شاعر ده بیت و سیمایه کی داهینه رانه ی پی ده به خشن» (الحلاوی، ۱۹۹۴: ۳۰-۳۱).

شاعیر سه ر هتا ره هه نده ئەفسانه ییه کانی جنۆکه و دیو ده کاته نامراز. له مه شدا دوو په یام ده گه یه نیت؛ له یه که میاندا، ئەو بووچونه ناقولایه ی نووسه ری عه ره بی ئەلمه سه وودی-مان بیره خاته وه، که ره چه له کی گه لی کورد ده با ته وه سه ر جنۆکه کانی سه رده می چه زره تی سه له یمان (بروانه: ئەحمه دی، ۲۰۰۵: ۳۱)؛ له دووه میشیاندا، ئەو ده لاله ته پر له خراپه کارییه ی دیو ئاشکرا ده کات، که له ئەفسانه ی کوردیدا تاکی کورد لیک ی داوه ته وه (بروانه: مسته فا ره سوول، ۱۹۷۹: ۱۸)؛ که واته هه ردوو په یامه که بنیاتیکی ئەفسانه ییان هه یه.

وینیه کی تری ئەفسانه یی، که له مه ده قه دا سه رنجمان بولای خو ی راده کیشیت خو ی له وشه ی «سه مه ندهر» دا چه شار داوه، که له ئەفسانه ی کوردیدا له باره یه وه وتراوه «جانه وه ریکه له ناو ئاگردا په یدائه بی، ده لین وه کوو مشکیکی گه وره وایه و کاتی که له ئاگر بیته ده ره وه ده مریت، هه ندیک ده لین هه میسه له ناو ئاگردا نییه و هه ندی جار دیته ده ره وه» (نووری عارف، ۲۰۰۹: ۵۴۴-۵۴۵). کاکه ی فه للاح هه مان ره هه ندی واتای ناو ئەفسانه که ی به کاره یناوه؛ به کو کردنه وه ی ئەم ئەفسانه هه ش ده قیکی داهینه رانه ی دارشتوو و دنیایه کی شاعیری وای خو لقا ندوو که بلین مانه وه ی گه لی کورد بوخو ی گه وره ترین موعجیزه و راسته قینه ترین ئەفسانه ی سه رده مه.

ئه وه ی تیبینی ده که یین، شاعیر زیاتر له وه ده قانه یدا که هه لگری ناوه رۆکی نیشتمانی و نه ته وه یین، په نای بردوو ته به ره ئەفسانه. له مه شدا زیاتر ویستوویه تی گیانی نه به زینی ئەفسانه ئاسای تاکی کورد پیشان بدات؛ ئەهه تا له ده قی «له پال کیلیکدا»، به شیک له ره گه زه ئەفسانه ییه کانی ده قی پیشوو به رجه سته ده کاته وه و بیری ده قه که ی پی دادریژیت:

سه مه نده ری

روژی به قه قنه سی گه یی
وتی: وه ره با من و تو
به زمانی وه ک ژیله مو
چیرۆکی ئاگراویمان

بنووسيننه وه به پشكـؤ
 له كؤنه وه
 له مه لبه ندى هه زاران كات و شوپنه وه
 وتوو ياننه و ده يليننه وه:
 كه سه مه نده ر
 وه ك خدر و ئاوى ژيان
 هه لقو لاوى نه فسانه يه
 په له وه رى بي لاننه يه
 مه ليكى بي هيلاننه يه
 وه ك چؤن ماسى هه ر له ئاوا
 توپشه به رى ژيانى ده پيچيته وه
 به رؤژ و شه و
 بـؤى بگـه پـين
 له شه پؤلى گـرى سوورا
 ده يدؤزنه وه
 (كاكه ي فـه للاح، ٢٠٠٤: ٢٦٣-٢٦٨)

شاعير له ريگه ي هه ريه ك له سه مه نده ر، قه قنه س، خدرى زينده وه سى وينه ي چرى نه فسانه يي
 به رجه سته كردوه؛ قه قنه سيش وه كوو سه مه نده ر بوون و ژيان و مردنى به نه فسانه وه گريدراوه؛
 نه ميش شه يدائى ئاگره و گوايه بالنده يه كى ده نگ خو شه و به سووزى خو ي ده سووتى (پروانه: خال،
 ٢٠٠٥: ٣٤٤). هه رچى خدرى زينده شه، نه وا له نه فسانه ي كورديدا له گه ل ئاوى ژياندا پيكه وه
 گرى دراون و بوونه ته رهمزى نه مرى و به رده واميى ژيان (پروانه: كه ريم، ٢٠٠٥: ٨٩).
 نه م ده قه ي شاعير له سالى ١٩٧٧ دا نووسراوه، كه تيايدا تازه خه باتى چه كدارى شو رشى نوئ
 ده ستى پيكر دبوو؛ ترووسكاييه ك له هيواي بو كؤمه لانى خه لكى كوردستان گه راندبووه وه؛ دواى
 نه وه ي كه نسكوى سالى ١٩٧٥ ته واو بي ئوميدى كردبوون. هه ر بو يه، جار يكي تر رابوونى شو رش
 نه وه ي به رژيمى نه وكاته ي عيراقى راگه ياند، كه كو تايى هاتنى كورد هاوشيوه ي سه مه نده ر و
 قه قنه س، په روانه و خدرى زينده و ئاوى ژيان نه فسانه يه:

كه ي هونه رى جوانه مه رگى و
 گر په رستى بؤ بي هه ست و
 گيان يكي وه ك په روانه يه
 نه و به هره يه
 بو مرو فى راكشاوى نه و خاكه يه
 (كاكه ي فـه للاح، ٢٠٠٤: ٢٦٨)

۳-۳- گۆرانی

گۆرانی بریتییە لەو شیعرە فۆلکلۆریانە ی که ناوهرۆکیکی لیری کیان ههیه. ئەم شیعرانە هه لگه‌ری ههست و سۆزی تاکی کوردن که به شیوه‌یه‌کی ساده ده‌ریان‌په‌وه. به بروای عه‌زه‌دین مسته‌فا ره‌سوول، «گۆرانی کۆنترین به‌شی ئەده‌بی فۆلکلۆره» (۱۹۷۹: ۷۵). هه‌ر یه‌ک له ساده و ساکاری، به‌ربلاوی، میلی‌بوون، ره‌سه‌نایه‌تی له خه‌سه‌له‌ته دیاره‌کانی گۆرانیی کوردین. سروشت و تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی زمانی کوردی له رووی ئاوازدارییه‌وه، یارمه‌تیده‌ریکی باش بووه بۆ ده‌وله‌مه‌ندیی فۆلکلۆرمان له بواری گۆرانییدا. ئەم لایه‌نه‌ش سه‌رنجی هه‌ندی له رۆژه‌لاتناسه‌کانی بۆ لای خۆی راکه‌شاهه و له‌وه‌وه ئەه‌بۆقیان پیتی‌وايه تاکی کورد گیانی شاعیرانه‌ی تیدا‌یه و له گۆرانی‌وتندا به‌توانان (۱۰).

کاکه‌ی فه‌للاح-یش چ وه‌ک تاکیکی ئەو گه‌له و چ وه‌ک شاعیریش، خۆی بی‌به‌ش نه‌کردوه له‌م سامانه نه‌ته‌وه‌یه؛ هه‌رچه‌نده به‌راورد به به‌شه‌کانی تری فۆلکلۆر، که‌متر سوودی له گۆرانی وه‌رگرتوه. به‌بروای ئیمه‌هۆکاریکی ئەم حاله‌ته بۆ ئەوه‌یه که به‌شی گه‌وره‌ی گۆرانیی کوردی خۆی له وه‌سفی جوانی و خۆشه‌ویستی ئافره‌تدا ده‌بینیته‌وه؛ کاکه‌ی فه‌للاحیش، به ده‌گه‌من نه‌بیته، شیعی بۆ جوانی و خۆشه‌ویستی ئافره‌ت نه‌نووسیوه، که به بروای ئیمه‌ ئەمه تایبه‌تمه‌ندییه‌کی جیاکه‌ره‌وه‌ی شاعیره.

به‌م جوړه به وردبوونه‌وه‌مان له به‌ره‌مه شیعییه‌کانی، ده‌بینین ته‌نها له دوو ده‌قدا په‌نای بردووه‌ته‌به‌ر گۆرانی؛ له هه‌ردوو کیشیاندا ته‌نها دیر‌یککی وه‌رگرتوه. له ده‌قی «ده‌زانی بۆ؟» دا، «په‌رده‌یه‌کی ره‌شبینیی چر ده‌ستی گرتوه به‌سه‌ر تا‌قی کردنه‌وه شیعییه‌که‌دا؛ ئەو ره‌شبینیی ئەگه‌رچی به‌شیککی له واقیعه سیاسییه‌که‌وه سه‌رچاوه‌ی گرتی، به‌لام زیاتر به‌روه‌ه چوارچیوه که‌سیه‌که‌چۆته‌وه» (قادر که‌ریم، ۲۰۰۶: ۱۰۷). هه‌ر ئەم باره‌شه‌وه‌ی کردووه په‌نا بیاته‌به‌ر دیر‌ه‌شیعیکی ناو گۆرانیی فۆلکلۆری «خه‌به‌ر به‌ره بۆ خزمانم / ناگر به‌ربۆته‌ خه‌رمانم»، که هه‌مان هه‌ستی تیدا زاله:

ده‌زانی بۆ من وه‌ک تۆ نیم،
په‌رت و په‌ریشانم، کۆ نیم؟
«خه‌به‌ر به‌ره بۆ خزمانم
ئاگر به‌ربۆته‌ خه‌رمانم»
ناخی خه‌مم هینده‌ قوول‌ه
بوومه‌له‌رزه‌ی هیچ خۆشییه‌ک
ئهم دنیا‌یه به‌هه‌ژین‌ئ
ده‌ریاکه‌م ناخاته‌ جوول‌ه
(کاکه‌ی فه‌للاح، ۲۰۰۴: ۳۰۵-۳۰۶)

شاعیر له ده‌قی «شیعی‌یش ئەگری» دا، که بۆ جوانه‌مه‌رگ‌بوونی دوو کچی شاعیر حه‌سیب قه‌رده‌اغی، نووسیویه‌تی، زۆر به شیوه‌یه‌کی هونه‌رمه‌ندانه سوودی له گۆرانیی فۆلکلۆری کوردی وه‌رگرتوه و ده‌لیته:

کە من هاتم
 هەنێسک ئەبوت:
 لەبەر دوو جوانەمەرگە کە
 جارێ گەر وو جی نایەم
 لەبەر گریان
 کە من هاتم
 فەرھەنگی خەمە کە ی بابە
 هەر گەر و گەر تر ئە بوو
 نە ک هەر کـه ژال
 وا بە هاریشی گرتە خو
 کە من هاتم
 گویم لە نالە و شیوەنی بوو
 هەر ئەبوت و ئەبوتەو
 «هەر کۆچ کۆچت بوو، کۆچ نەبرایەو»
 کۆچ بوو بە ناگر نە کوزایەو»
 (کاکە ی فەللاح، ۲۰۰۴: ۳۶۶-۳۶۷)

شاعیر بێ هیچ دەست کارییە ک، گۆرانییە کە ی «هەر کۆچ کۆچت بوو، کۆچ نەبرایەو» / کۆچ بوو بە ناگر نە کوزایەو» ی وەرگرتوو (زامدار، ۱۹۷۵: ۲۵) و بە شیوەیە کە ی جوان کردوو یە تی بە تەواو کەری ئەو کۆستە گەرە یە ی کە بەر حەسب قەرە داغیی شاعیر کە وتوو؛ بەو ی لە ماو یە کە ی زۆر کەمدا دوو کچی بە ناو کانی کە ژال و بە هار کۆچی داویان کرد. بێر و ئاوازی خەماوی گۆرانییە کە هاوئاھەنگن لە گەل بێر و ئاوازی دەقە کە بە گشتی؛ ئەمەش سەر کە وتن بۆ تەوزیف کردنە کە مسوگەر دە کات.

۳-۴- حیکایەت (چیرۆک / سەرگوزەشتە)

بە شە کانی ئە دە بی فۆلکلۆریکی کوردی هەر یە کە یان خاوەنی تایبە تمە ندیی خۆیانن. حیکایەت یان چیرۆکی گۆی ناگردان بۆخۆی «بەر و پێش چوونیک ی میژووی ئەفسانە ییە و لە رووی فۆرم و دارشتنەو لەو ئە چیت... کەرەسە ی ئەفسانە لە خە یال و پرپووچەو وەرگیراوە، بە لام کەرەسە ی چیرۆک لە ژیانەو وەرئە گیرئ» (مستەفا رەسوول، ۱۹۷۹: ۲۴). بە واتایە کە تر، حیکایەتە فۆلکلۆریکە کان زادە ی سەردە می ژیار و ژیربوونی مرۆفن؛ هەر بۆیە گەر هەندئ زیادەرۆیی خە یالیان تێدا بیت ناگاتە ئەو ئاستە ی لە ئەفسانە دا هە یە. هەر یە ک لە رە گەزە کانی وە ک کە سایە تی، رووداو، شوین، کات، دیالۆگ بە زمانیک ی سادە و ساکار پێکەو و گری دراون و رووداویک یان زیاتر دە گیرنەو کە لە ژیانەو زۆر دوور نییە. پالەوان و رووداوی ناو ئەم حیکایە تانە، بە هۆی بەربلاوی و ئاشناییان لای خە ل ک، زۆر جار دە بنە کەرەستە ی شیعری و شاعیری نوێخواز پە نایان دە باتە بەر. کاکە ی فە للاح وە ک شاعیریک لە هەندئ دە قدا سوودی لە حیکایەت ی فۆلکلۆری وەرگرتوو. ئەم سوود وەرگرتنە هەندئ جار تەنھا لە رووی هونەر ییەو بوو؛ بۆ نمونە سەرە تایی هەردوو دەقی «نیرۆن چیرۆک بە هەلبەست»، «چوار دلۆپی قە تیس ماو»، بە «هەبوو... نەبوو» دەست پێدە کات. ئەم

سهره تایش، کلیل و ناسنامه‌ی حیکایه‌تی فۆلکلۆریکه و و له‌گه‌ل بیستنیدا گوڤگر ده‌که‌وتیه بیر کردنه‌وه و سهرسورمانه‌وه؛ سهرسورمان له‌وه‌ی چی هه‌یه و چی نییه؟ ئەمه‌ش به‌شیکه له فه‌لسه‌فه‌یه‌کی دوانه‌یی، که دنیایی و گومان له هه‌ر یه‌که‌یان رێژه‌یه‌ک له‌وه‌ی تری به‌رکه‌وتوووه (بروانه: ئیبراهیم حه‌سه‌ن، ۲۰۰۷: ۳۰۲-۳۰۳).

کاکه‌ی فه‌للاح-یش، ئەو «هه‌بوو... نه‌بوو» ه‌ی کردوو به‌ ده‌روازه‌ بو دوو ده‌قی ناوبراو، که هه‌ر دوو کیان چیرۆکی رووداوی راسته‌قینه‌ ده‌گێرنه‌وه و دنیایی له‌ روودانیاندا روونه. هه‌ر بۆیه، به‌ لای ئیمه‌وه هۆکاری به‌کاره‌ینانی ئەم شیوازی ده‌ستپێکردنه‌ لای شاعیر، بۆ ئەوه‌ ده‌گه‌رێته‌وه که هه‌ردوو ده‌قه‌که‌ چیرۆکه‌شعیرن. له‌ ده‌قی «نیروون» دا، شاعیر درنده‌یی نیروونی ئیمپراتۆری رۆمانی ده‌گێرێته‌وه و له‌ ده‌قی «چوار دلۆپی قه‌تیس‌ماو» یشدا، باس له‌ چیرۆکی کوچ‌کردنی چوار منالی هونه‌رمه‌ند ده‌کات؛ ئەوه‌تا له‌ ده‌قی نیروندا ده‌لێت:

له‌ ده‌وری کۆنی رابردوو
هه‌بوو نه‌بوو «نه‌یروون» ی بوو
نه‌یروونی خوینرێژ و زۆردار
جانه‌وه‌ری بوو شیت و هار
ته‌نها به‌ناو ئاده‌میزاد بوو
درنده‌یه‌کی به‌رباد بوو
(کاکه‌ی فه‌للاح، ۲۰۰۴: ۱۳۳)

له‌ ده‌قی «چوار دلۆپ فرمیس کی قه‌تیس‌ماو» یشدا ده‌لێت:

مناله‌کان!
ئهی بالداره‌ بی‌باله‌کان
هه‌بوو، نه‌بوو
رۆژگاری بوو
به‌هاری بوو
ده‌شت و ده‌ری رازاوه‌ بوو
گۆله‌باخی گه‌شاوه‌ بوو
ده‌می ئاوتنگ، ده‌می باران
سه‌وزایی و فه‌ریان ئە باران
(کاکه‌ی فه‌للاح، ۲۰۰۴: ۱۹۶)

شاعیر بۆ بنیات‌نانی چیرۆکی رووداوه‌ کۆن و نوێیه‌کانیش، هه‌مان شیوازی ده‌ستپێکی به‌کاره‌یناوه؛ چون‌که‌ ده‌زانیت ده‌رپرینی هه‌بوو... نه‌بوو، له‌ قوولایی نه‌ستی خوینەر و گوڤگر دایه. هه‌ر له‌ چوارچێوه‌ی زیندوو‌کردنه‌وه‌ی حیکایه‌ته‌ فۆلکلۆریکه‌کاندا، کاکه‌ی فه‌للاح له‌ ده‌قی «په‌پووله‌کان» دا، ئاماژه‌ به‌ حیکایه‌تی فۆلکلۆریکی «هه‌زار و یه‌ک شه‌وه» ده‌دات و به‌ شیوه‌یه‌کی داھینه‌رانه‌ ئاوێته‌ی شیعه‌ر که‌ی ده‌کات:

ئهم ولاته
 دارستانی کاره ساته
 ئهم هه زارو به ک شه وه یه
 شاره و هی زه رده والیه
 فاشسته کان
 گورگه ره گه ز په رسته کان
 پر به دنیا له لورین
 تامه زړوی فرمیس ک و خوین
 (کاکه ی فله للاح، ۲۰۰۴: ۳۴۷)

سه رباری ئه وه ی ئهم ده قه چوارچیوه یه کی که سی هه یه و خوی له تاسه ی دووری شاعیر بو
 نه وه کانی، ژبوور و سانا و سوډادا، ده بینیته وه، ده شچیته نیو خه مه گشتیه که ی کوردان له و ساله
 (۱۹۸۸) دا، که بو کوردانی عیراق به شوومترین سالی سه ده ی بیستمه داده نریت، چون که رژی می
 به عس تییدا دهستی کرد به پرۆسه کانی کیمیا باران کردنی هه له بجه و ئه نفال، ئه مه ش برین و
 خه میکی نه پراوه یه. به ستنه وه شی به حیکایه ت ی هه زار و یه ک شه وه، له خزمه ت ئه و بیرهی ده قه که
 هاتوو و به شیوه یه کی ئورگانی کی و بو گه یاندنی مه غزای نه هه مه تیبه کی بیکوتایی نوږ
 به رجه سته کراوه؛ چون که یه کیک له چه م که بنه ره تیبه کان، که له پشت داهینانی حیکایه ت ی هه زار
 و یه ک شه وه وه یه، درپژهدان و نه پراوه بی باس و حیکایه ت ه کانه. ئه مه ش نه خشه ریگای شه هره زادی
 شازن بووه له پینا و ئه وه ی جله وی بیر ی شه هریاری پاشا رابکیشیت و خوی له کوشتن رزگار بکات
 (پروانه: کحلی خلیده، ۲۰۱۲-۲۰۱۳: ۱۷۹-۱۸۰). ته وزیف کردنی حیکایه تی فولکلوری به م
 چه شنه ده بیته سه رچاوه بو وینه و بیریکی تازه و له گه ل خویدا خوینه ر په ل کیش ده کات.

۳-۵- دابونه ریت

کوردیش وه ک هه ر نه ته وه یه کی تر، خاوه نی کومه لیک ره وشت و دابونه ریته. له به شیک له م
 دابونه ریتانه دا له گه ل نه ته وه کانی دراوسیدا هاو به شه و به شیکی تریان تایبه ته به کورد خوی.
 هه روه ک چو ن به شیک له دابونه ریته کان به ستران به کات و وه رژیکی دیاری کراوه وه و
 به شیکیشیان کراوه و ده کریت له هه موو کاتیکدا ئه نجام بدرین، هه ندیک له دابونه ریته کان
 به پیی گوڤرانی رۆژگار گوڤاون یا هه ر نه ماون و به شیکی تریان تا ئیستاش که م و زۆر په پیره وده کرین
 (پروانه: ئیبراهیم عزیز، ۱۹۸۸: ۱۳)؛ نه ک هه ر ئه وه، به لکوو به لای هه ندی که سه وه په پیره کردنیان
 کاریکی پیروزیسه. کاکه ی فله للاح، وه کوو که س و وه ک شاعیر، له هه ندی ده قدا سوودی له م
 سه رچاوه خو مالیه وه رگرتوو و له بنیاتی شیعره کانیدا به رجه سته ی کردوو؛ ئه وه تا له ده قی
 «فله سه فه ی ژبان» دا، سه رنجمان بو نهریتی «توله سه ندن» راده کیشیت:

هه ندیکیش ئه لین ژین: شه رکردنه
 بو توله سه ندن هیرش بردنه
 (کاکه ی فله للاح، ۲۰۰۴: ۱۱۰)

راسته میلله تی کورد میلله تیکی لیبوردهیه، به لام هه رکاتیک تاکی کورد ههستی بهوه کردبیت که دهچه وسینریتته وه و دهویستریت زیاتر ژێردهسته بکریت، ئەوا تۆله سه ندنه وهی به ئەرکی خۆی زانیوه؛ نهک هه ئه وه به لکوو بیدهنگ بوون و بی هه لویستی به کاری نامهردانه له قه له م داوه؛ له گه ل ئەوه شدا، له هه ندی ناوچه خه لک ده که ویتته نیوان شه رکه ران و ئاشته وایی رووده دات (بروانه: بایه زیدی، ۱۹۸۲: ۵۵، ۷۴). لیبه دا کاکه ی فهللا وینه ی بیرکردنه وه ی به شیکی کومه لگای کوردیی بو گرتووین؛ ئەو به شه ی که باوه ری ته وای به تۆله سه ندنه وه هه یه. ئەمه له کاتیکدا یه خودی شاعیر به رده وام هه لگری بیروباوه ریکی ئاشتی خوازانه بووه و ئەمه له نیو شیعره کانیدا وه ک ئەوه ی به روونی له ده قه کانی «به سته یه ک»، «کونه په پوو» و «تاسه یه ک» دا ده بینریت (بروانه: کاکه ی فهللا، ۲۰۰۴: ۳۸، ۴۸، ۱۵۸).

نه ریتیکی تر له و نه ریتانه ی له به ره مه شیعریه کانی شاعیردا رهنگی داوه ته وه، نه ریتی پرسه گیران، شین و شه پور و قورپتوانه، که له دوای له ده ستدانی ئازیزیک یا که وتنی کۆستییک ئەنجام ده دریت. ئەوه تا شاعیر له ده قی «بو هیوای خوشکه زام» په رده له سه ر ئەو باره ده روونییه نائارامه لاده بات، که شه هیدبوونی هیوای جوانه مرگ لای شاعیر و بنه ماله که ی جیی هیشتوو و ده لیت:

له دووره وه که هه والی جه رگیری تۆم بو هات
مه لی تاسه م هه لفری بو ئاسمانیکی کش و مات

...

گوئی شل بکا بو شیوه نی گهرم و گوری رۆله رۆ
دایک و باوک و خوشک به تۆ رهنج بابر دووی ره نجه رۆ
ئاخ کۆستی تۆ، وه ک گولله که، چزا به سه ر دلمانا
کولانه وه ی زامی ناسور هه ر ئەژی له گه لمانا
(کاکه ی فهللا، ۲۰۰۴: ۲۳۲-۲۳۳)

له باره ی ئەم نه ریته لای کوردان، مه لا مه حموودی بایه زیدی ده لیت «ئه گه ر گه نجیک مردبی شینی گهرمی بو ده گیرن، غه مگین ده بن و جلی ره شی بو له بهر ئە که ن» (۱۹۸۲: ۲۹). هه ر له چوارچیوه ی ئەم نه ریته دا له ده قی «په پووله پایزه» دا ده لیت:

که بالدارئ

له هیلانه ی گهرم و گورا
به چکه ئە کا و
به هه ر هۆیه ک
هیلانه که ی لی ئە شیوی
دلّه ی که ساسم لی ره وه
له گه ل ئەوا قورئه پیوی

(کاکه ی فهللا، له شیعره بلاونه کراوه کانی)

شوان شمشالی شکاوه
 نه شاییه
 نه سهیرانه نه راوه
 بو کوی ئه چی؟
 کی ئه لی خالۆش ماوه
 ههتا زووه با بگه پینه دواوه

(کاکه ی فه للاح، له شیعره بلامونه کراوه کانی، میژووی ئه یلوولی ۱۹۹۰ ی له سه ره)

شاعیر ته نانه ت له رووی فۆرم (کیش و سه روا و زمان) هه وه سوودی له یارییه که وه رگرتووه، به لام ناوه رۆک و بیریکی سیاسی تازه ی پی به خشیوه و په رده ی له سه ر ئه و کاولکاریه لاداوه که له هه شتاکانی سه ده ی رابردوو له سه ر ده ستی رژی می له ناوچووی به عس به سه ر دیهاته کانی کوردستاندا هاتبوو و ته نانه ت سروشتی دیهاته کانیش له و ویرانکارییه بی به ش نه بوون. به م جو ره، شاعیر له ریگه ی یارییه که وه رابردوو ی به ئیستاوه گری داوه و مه غزایه کی ده وله مند ی پی به خشیوه.

۴- ئه نجام

ئه و واقیعه سیاسی و ئه ده بی و رۆشنیری و کۆمه لایه تیه نوپیه ی، که له چاره کی یه که می سه ده ی بیسته م له باشووری کوردستان هاته کایه وه، له شیعریشدا ته کانیکی به لایه نی نه ته وه یی دا؛ یه کی ک له وه ههنگاوانه ش خۆی له بایه خدانی شاعیرانی نوێ به که له پووری ده وله مند ی کوردی ده بینیه وه و ئه مه له فۆرم و ناوه رۆکی ده قه شیعریه کانیدا رهنگی داوه ته وه. پیره میرد ده رکه وتوو ترین شاعیری نوپ ی کورده که به شیوه ی جو راو جو ر بایه خ ی به به شه جیاوازه کانی که له پووری میلی داوه و سیمایه کی دیاری به ره مه شیعریه کانیشیه ی.

کاکه ی فه للاح دووه م شاعیری نوپخوازی کورده که گرنگی به سامانی که له پوور داوه؛ له م ههنگاوه شدا جی په نجه ی پیره میرد ده بینین؛ هه رچهنده بو خۆی دانی پیدانانیت، ئه مه ئه گه ر به شیکی له درپژه دان به چاپ کردنه وه و بلاو کردنه وه ی په نده پیشینانه کانی پیره میرد و چاپ کردنه وه ی حیکایه ته که له پوورییه کان و چه ند به ره میکی تر و بایه خدانی تاییه تی به فۆلکلۆر له رۆژنامه ی ژین، که بو ماوه ی چوارسال (۱۹۷۰-۱۹۷۴) ده ریکردوه، خۆی بینیه وه، ئه وا به شه که ی تری له ره نگدانه وه ی زۆری فۆلکلۆر له ده قه شیعریه کانیدا ده بینریت. کاکه ی فه للاح له رووی چه ندیتیه وه، به پله ی یه که م سوودی له په ندی پیشینان، پاشان هه ر یه ک له ئه فسانه و گۆرانی و حیکایه ت و دابونه ریت و یاری وه رگرتووه. کاکه ی فه للاح له رووی چۆنیتیه وه، هونه رمه ندانه مامه له ی له گه ل به شه جیاوازه کانی که له پووردا کردوه؛ زۆریه ی کات دا هینه رانه ئاویتیه ی که شه شیعریه که ی کردوون و بو گه یانندی بیر و په یوه ندی نوپ هیناونی.

ﺳﻪﺭﭼﺎﻭﻩ ﻛﺎﻥ

ﻛﻮﺭﺩﻯ:

ﺋﺎﺷﻨﺎ، ﺋﻮﻣﯿﺪ (٢٠٠٢). ﮔﻮﺭﺍﻥ: ﻧﻮﻭﺳﯿﻦ ﻭ ﭘﻪﺧﺸﺎﻥ ﻭ ﻭﻩﺭﮔﯿﺮﺍﻭﻩ ﻛﺎﻧﻲ. ﻫﻪﻭﻟﯿﺮ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻯ ﻭﻩﺯﺍﺭﻩﺗﻲ ﭘﻪﺭﻭﻩﺭﺩﻩ.

ﺋﯿﺒﺮﺍﻫﯿﻢ ﺣﻪﺳﻪﻥ، ﻣﻪﻭﻟﻮﻭﺩ (٢٠٠٧). ﭘﯿﻜﻪﺗﻪﻱ ﺋﻪﻓﺴﺎﻧﻪﻱ ﻛﻮﺭﺩﻯ. ﺳﻠﯿﻤﺎﻧﻲ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺭﻩﻧﺞ.

ﺋﯿﺒﺮﺍﻫﯿﻢ ﻋﻪﺯﯨﺰ، ﻋﻮﻣﻪﺭ (١٩٨٨). ﻫﻪﻧﺪﯨﺠﻲ ﺩﺍﺏﻭﻧﻪﺭﯨﺘﻲ ﺑﺎﻭﻱ ﻛﻮﺭﺩﻩﻭﺍﺭﻯ. ﺑﻪﻏﺪﺍ [؟].

ﺑﺎﻳﻪﺯﯨﺪﻯ، ﻣﻪﻻ ﻣﻪﺣﻤﻮﻭﺩ (١٩٨٣). ﺩﺍﺏﻭﻧﻪﺭﯨﺘﻲ ﻛﻮﺭﺩﻩﻛﺎﻥ. ﻭﻩﺭﮔﯿﺮﺍﻧﻲ ﺷﻮﻛﺮﯨﻴﻪ ﺭﻩﺳﻮﯞﻝ، ﺑﻪﻏﺪﺍﺩ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺍﻟﻌﺪﺍﻟﺔ.

ﭘﯿﺮﻩﻣﯿﺮﺩ، ﺣﺎﺟﻲ ﺗﯘﻓﯿﻖ ﺑﻪﮔ (٢٠١٠). ﺩﯨﻮﺍﻥ. ٣ ﺑﻪﺭﮔﻲ، ﺳﻠﯿﻤﺎﻧﻲ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺷﻘﺎﻥ.

ﺣﻪﺳﻪﻥ ﻗﺎﺩﺭ، ﻋﺒﺪﻭﻟﻼ (٢٠١٩). «ﭼﺎﻭﭘﯿﻜﻪﻭﺗﻦ ﻟﻪ ﮔﻪﻝ ﻣﺎﻣﯘﺳﺘﺎ ﻋﺒﺪﻭﻟﻼ ﺣﻪﺳﻪﻥ ﻗﺎﺩﺭ (ﻛﻪﻟﻪﭘﻮﺭﻧﺎﺱ)». ﮔﻪﺭﻣﯿﺎﻥ (٣/٣).

ﺣﻮﺳﯿﻦ، ﻫﯿﻤﺪﺍﺩ (٢٠٠٧). ﺋﻪﺩﻩﺑﯿﺎﺗﻲ ﻓﯘﻟﻜﻠﯘﺭﯨﻲ ﻛﻮﺭﺩﻯ. ﻛﻪﺭﻛﻮﻙ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺷﻪﻫﯿﺪ ﺋﺎﺯﺍﺩ ﻫﻪﻭﺭﺍﻣﻲ.

ﺣﻪﻣﻪﺋﻪﻣﯿﻦ ﻗﺎﺩﺭ، ﺣﻤﻪ (ﻛﺎﻛﻪﻱ ﻓﻪﻟﻼﺥ) (١٩٥٩). «ﻳﺎﺩﻯ ﺷﯘﺭﺷﻲ ﭼﻮﺍﺭﺩﻩﻱ ﮔﻪﻻﻭﯨﻆ». ﺭﯞﺯﻧﺎﻣﻪﻱ ﺋﯿﻦ، ﺯﻣﺎﺭﻩ ١٩٨٤ (١١/٢).

--- (١٩٨٠ ﺋﻪﻟﻒ). ﺩﯨﻮﺍﻥ. ﻋﯿﺰﻩﺩﯨﻦ ﻣﺴﺘﻪﻓﺎ ﺭﻩﺳﻮﯞﻝ ﭘﯿﺸﻪﻛﻲ ﺑﯘ ﻧﻮﻭﺳﯿﻮﻩ، ﺑﻪﻏﺪﺍﺩ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺍﻟﺤﻮﺍﺩﺙ.

--- (١٩٨٠ ﺑ). ﻛﺎﺭﻭﺍﻧﻲ ﺷﯿﻌﺮﻯ ﻧﻮﻳﯽ ﻛﻮﺭﺩﻯ. ﺑﻪﻏﺪﺍﺩ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺣﺴﺎﻡ.

--- (٢٠٠٤). ﺩﯨﻮﺍﻥ. ﻛﯚﻛﺮﺩﻧﻪﻭﻩﻱ ﺑﻨﻪﻣﺎﻟﻪﻱ ﺷﺎﻋﯿﺮ، ﺳﻠﯿﻤﺎﻧﻲ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﻛﺎﺭﯞ.

--- (?). ﺩﻩﺳﺘﻨﻮﻭﺳﻲ ﺷﯿﻌﺮﻩ ﺑﻼﯞﻧﻪ ﻛﺮﺍﻭﻩ ﻛﺎﻧﻲ.

ﺧﺎﻝ، ﺷﯿﺦ ﻣﻪﻣﻪﺩ (٢٠٠٥). ﻓﻪﺭﻫﻨﮕﻲ ﺧﺎﻝ. ﻫﻪﻭﻟﯿﺮ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﻭﻩﺯﺍﺭﻩﺗﻲ ﭘﻪﺭﻭﻩﺭﺩﻩ.

ﺧﻪﺯﻧﻪﺩﺍﺭ، ﻣﺎﺭﻑ (٢٠١٠). ﻣﯿﺘﺮﻭﻭﻱ ﺋﻪﺩﻩﺑﯿﻲ ﻛﻮﺭﺩﻯ. ﺑﻪﺭﮔﻲ ﺷﻪﺷﻪﻡ، ﻫﻪﻭﻟﯿﺮ: ﺩﻩﺯﮔﺎﻱ ﭼﺎﭘ ﻭ ﺑﻼﻭﻛﺮﺩﻧﻪﻭﻩﻱ ﺋﺎﺭﺍﺱ، ﭼﺎﭘﯿﻲ ﺩﻭﻭﻩﻡ.

ﺭﻩﺳﻮﯞﻝ ﺋﯿﺒﺮﺍﻫﯿﻢ، ﺷﻮﻛﺮﯨﻴﻪ (١٩٨٤). ﺋﻪﺩﻩﺑﯿﻲ ﻓﯘﻟﻜﻠﯘﺭﯨﻲ ﻛﻮﺭﺩﻯ. ﺑﻪﺷﻲ ﺩﻭﻭﻩﻡ، ﻫﻪﻭﻟﯿﺮ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺯﺍﻧﻜﯘﻱ ﺳﻪﻻﺣﻪﺩﯨﻦ.

ﺯﺍﻣﺪﺍﺭ، ﻣﻪﺣﻤﻮﻭﺩ (١٩٧٥). ﺑﯘﻧﻲ ﻫﻪﻻﻻﻥ ﺩﯨﺠﻲ. ﺑﻪﻏﺪﺍﺩ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺍﻟﺰﻣﺎﻥ.

ﺷﺎﺭﻩﺯﺍ، ﻛﻪﺭﯨﻢ (٢٠٠٥). ﺋﻪﻓﺴﺎﻧﻪ ﻟﻪ ﺷﯿﻌﺮﻯ ﻫﺎﻭﭼﻪﺭﺧﻲ ﻛﻮﺭﺩﯨﺪﺍ، ﻫﻪﻭﻟﯿﺮ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺭﯞﺷﻨﺒﯿﺮﻯ.

ﻓﻪﺧﺮﻯ، ﻧﻪﺳﺮﯨﻦ (١٩٩٣). ﻳﺎﺭﻯ ﻟﻪ ﻛﻮﺭﺩﻩﻭﺍﺭﯨﺪﺍ. ﺑﻪﺭﮔﻲ ﻳﻪﻛﻪﻡ، ﺑﻪﻏﺪﺍﺩ: ﭼﺎﭘﺨﺎﻧﻪﻱ ﺩﺍﺭﺍﻟﺤﺮﯨﻴﺔ.

فوناد، ئیحسان (۱۹۷۰). «دهقی کاروانی وشه له تهرزووی ره خندهدا». گۆفاری برابیه تی، ژماره ۷، تشرینی یه کهم.

که ریم، توفیق (۲۰۰۵). کاریگه ری ئیسلام له سه ره که ئوووری کورد: ئه فسانه. بهرگی دووهم، هه ولیر: چاپخانه ی رۆژهه لات.

که ریم، فه رهاد قادر (۲۰۰۶). ریبازی شیعی کاکه ی فه للاح. نامه ی ماسته ری کۆلیجی زمان، زانکۆی سلیمانی.

کۆمه لێک نووسه ر (۲۰۰۹). سه رنجیک له ده روزه ی فۆلکلۆری کورده وه. هه ولیر: ده زگای چاپ و بڵاوکردنه وه ی ئاراس، چاپی دووهم.

گۆران، عه بدوللا (۱۳۸۴). دیوان. تاران: چاپخانه ی دالاهۆ.

محهمه د مه حموود، شنۆ (۲۰۱۲). ده ق ئاوێزان له شیعی نوێی کوردیدا. سلیمانی: چاپخانه ی بینایی.

مسته فاره سوول، عیزه دین (۱۹۷۹). لیکۆلینه وه ی ئه ده بی فۆلکلۆری کوردی. سلیمانی: چاپخانه ی زانکۆی سلیمانی، چاپی دووهم.

موکری، کامه ران (۱۹۸۴). ئه ده بی فۆلکلۆری کوردی. به شی یه کهم، هه ولیر: چاپخانه ی زانکۆی سه لاحه دین.

نه به ز، توفیق (۱۹۸۳). هه ندیک له یارییه ره سه نه کانی کورده واری. به غداد: چاپخانه ی الحوادی.

نووری عارف، محهمه د (۲۰۰۹). فه ره نه نگی نالی، سالم، کوردی. هه ولیر: ئاراس.

عه ره بی:

الحلاوی، یوسف (۱۹۹۴). الاسطوره فی الشعر العربی المعاصر. بیروت: دار الاداب.

صالح، عبدالرزاق (۲۰۰۹). الاسطوره والشعر. دمشق: دار الینابیع.

علی، عبدالرضا (۱۹۷۸). الاسطوره فی شعر السیاب. بغداد: منشورات وزارة الثقافة والفنون.

کحلی خلیده، ماهر (۲۰۱۲-۲۰۱۳). أثر الف لیله و لیله فی الشعر العربی المعاصر. رساله ماجستیر، کلیه الاداب، اللغات والفنون، جامعه وهران، الجزائر.

میراوی، عبدالوهاب (۲۰۱۵). «التراث الشعبي و حدثه النص الشعري المعاصر». مجلة الثقافة الشعبیه، العدد ۳۰، صیف.